

Disse Argumenter drejede sig om, at naar man ansaa det for givet, hvad der laa i den dømmende Myndighed, kunde man ikke fra Lovgivningsmagtens Side uden at handle grundlovsstridigt tage noget væk fra den dømmende Myndighed, som ifølge Grundloven maatte høre ind under samme. Hertil knyttede det ærede Medlem nogle Bemærkninger, som ogsaa paa Forhaand er imødegaaet af mig i min Tale i Gaar. Det eneste, jeg ikke kan se er imødegaaet, er det ærede Medlems Slutningsudtalelse, at mine Argumenter vilde ikke holde den korte Tid, jeg endnu sad paa Taburetten. Jo, saa vist som de Argumenter er bygget paa Nellemann, saa vil de holde lige saa længe, til det ærede Medlem kommer paa Taburetten.

Det ærede Medlem Hr. Rytter mente, at § 93 var af den største Betydning, at det var en logisk Konsekvens af § 93, at Højesteret maatte have den bestridte Kompetence. Jeg kan hertil svare, hvad jeg svarede det ærede Medlem Hr. Axel Møller, at det har jeg meget udførligt gennemgaaet i Gaar. Men naar det ærede Medlem Hr. Rytter dertil føjede, at Konsekvensen af at indtage hans Standpunkt var — efter *min* Mening —, den, at Demokratiet ikke kunde gaa frem, saa maa jeg tilstaa, at den mærkelige Bemærkning har jeg ikke kunnet finde i mine Udtalelser. Det beror efter min Mening paa ganske andre Forhold end den juridiske Afgørelse af Spørgsmaalet her, om Højesterets Stilling, om Demokratiet vil gaa frem eller ej, det kunde aldrig falde mig ind at sige noget i den Grad ved Siden af, som det ærede Medlem har villet lægge mig i Munden. Og det ærede Medlem gik videre og videre ud og sagde: Hvis en Lov indført ved en italiensk Forfatning, en Forfatning, der var erstattet med Mussolini, vilde afskaffe Rigsdagen, saa var denne Lov altsaa gyldig efter Justitsministerens Opfattelse! Nej, det var den virkelig ikke, den var grundlovsstridig; det var i og for sig principielt set en Revolution, der foregik. Men noget helt andet var, om det vilde være rigtigt derfor at hævde, at de 13 fornemme Herrer, som jeg ikke maa nævne, skulde have Ret til imod en Rigsdag, der havde vedtaget en saadan Lov, at tilsidesætte denne som grundlovsstridig. (*Axel Møller*: Selvfølgelig!). Det ærede Medlem Hr. Axel Møller siger selvfølgelig! Det var deroverfor, jeg hævdede i Gaar, at flere konservative retskyndige har været meget betænkelige ved at sige: „selvfølgelig“, fordi de indsaa, at hvis en saadan Situation kom til at foreligge, vilde Højesteret ogsaa blive fejlet

til Side, og saa vilde den overhovedet ikke komme til at træffe den Afgørelse, thi hvis den traf en saadan Afgørelse, saa vilde Højesterets Autoritet være forbi, saa længe vi levede under de Forhold, der var Tale om. Det er derfor, jeg hævder, at hvis man skal sætte Sagen paa Spidsen, er det den mest konservative Samfundsopfattelse ikke at udsætte Højesteret for den Situation, der i saa Fald vil blive Tale om.

Det ærede Medlem mente, at Nellemann, hvis han havde staaet her i Dag, vilde have hævdet, at alle hans Undersøgelser nu havde været overflødige, da Højesteret har afgjort Sagen. Nej, det vilde Nellemann aldrig have hævdet, thi Spørgsmaalet om, hvem der har Kompetence efter Grundloven, er stadig et aabent Spørgsmaal, det er tvivlsomt, om det er Lovgivningsmagten, eller det er Højesteret, og for saa vidt kan den ene af Parterne naturligvis ikke sige: Nu har jeg afgjort, at det er mig, og saa er den Sag ude af Verden. Hvis det ikke fortolkningsmæssigt kan afgøres, hvis det, som Nellemann og de fleste hævder, er et politisk Spørgsmaal, saa er det ogsaa et aabent Spørgsmaal i Dag, ligesom det var det paa Nellemanns Tid, og saa kan det ikke med bindende Virkning for Lovgivningsmagten være afgjort af Højesteret, thi Højesteret har ikke Kompetencen netop paa det Punkt efter den nugældende Grundlov — det er jo det, Striden staar om —, og at den selv tiltager sig denne Kompetence, er ikke afgørende netop paa dette Omraade.

Maa jeg saa til sidst sige, at man bør ikke efter min Formening diskutere det Spørgsmaal paa den Maade, som flere ærede Medlemmer har diskuteret det, som om det var ganske ligegyldigt, om vi havde en Grundlov eller ej, hvis det var Lovgivningsmagten, der skulde afgøre Spørgsmaalet. Forholdet er det, at naar vi diskuterer det Spørgsmaal under rolige Forhold, er der jo ingen Grund til at gaa ud fra, at den samlede Repræsentation for Folket her, som selv har givet sig denne Grundlov, ikke vil undersøge, om det, den foretager sig, er i Strid med Grundloven. Hvorfor betragte den danske Rigsdag eller Rigsdagens Flertal som revolutionær — der har været Tidspunkter i mit Liv, meget nærliggende, hvor jeg vilde have ønsket, den havde været det i højere Grad, end der har været Tale om —, hvorfor gaa ud fra denne Grundbetragtning, hvorfor gaa ud fra, at det samfundsmæssigt set er et større Værn at have 13 Embedsmænd til at værne om